

STOLP NAŠIH NEUMNOSTI

Če kdo kakega slepca ali
belouško ubije, že ne ve, na
kateri grm bi jo obesil, da
bi jo videlo več ljudi.

(Fran Levstik)

Nakdaj je imela zemlja en sam jezik in eno samo govorico. Ljudje so se razumeli med seboj. A glej! Pohlep jih je gnal, da bi se povzpeli do neba. Pričeli so graditi stolp, kot ga še ni bilo. Stvarnik ljudi in zemlje se je tega ustrašil, zakaj spoznal je, da jih nič ne bo ustavilo. Zato-rej je nevidno stopil mednje in jim je zamešal jezike. Niso se več razumeli med seboj. Stolpa niso mogli dokončati in razkropili so se po vsej zemlji.

Tako nam pripoveduje svetopisemska zgodba o babilonskem stolpu. V tej zgodbi je kar precej soli in ni čudno, da se je ohranila v tako pomembnem berilu, kot je Biblija.

Želja po gradnji visokih hiš, stolpov, spomenikov... kljub babilonski izkušnji ni nikoli odmrta. Če pustimo daljno zgodovino, nam samo dvajseto stoletje odkriva množico takšnih stvaritev po vsej zemeljski krogli. Le kdo ne pozna Eiflovega stolpa v Parizu, newyorškega Empire State Buldinga. Kdo ne pozna Stalinovih palač, s katerimi je skušal dokazati kapitalistom, da je ravno tako uspešen kot oni?

Olimpijske igre so čas za gradnjo visokih železobetonskih stebričev, ki kasneje spominjajo na ta dogodek.

Želja po višini tudi v naši ožji domovini ne manjka. Na vsakem višjem hribu stoji cerkva, ki s svojim zvonikom sili v nebo. Tudi meščani si niso mogli kaj, da svojih mest ne bi olepšali z visokimi hišami.

Velenjski primerek, ki je razburil in bo najbrž še razburjal prebivalstvo s svojo višino, barvo, bleščanjem in še s čim, se ne razlikuje od drugih takšnih človekovih dosežkov. Tudi Velenjčani bi se radi dotaknili neba!

Stolp smučarske skakalnice, ki se dviguje nad Velenjem, je za kulturniške kroge dokaj boleč, kajti športni objekt prerašča kulturnega. Vse drugo se zdi zgolj brezuspešno iskanje vzrokov za opravičevanje lastnega odpora proti jaklenemu bastardu. Videti je, da so kulturniki ponovno potegnili krajši konec, kajti skakalnica stoji, pot na grad pa še ni dokončana in kompromis za vilo Bianco je v slepi ulici. Najbrž bo tudi v primeru vile prevladal interes športnikov.

Nikakor ne bi rad bral levitov kulturnikom, saj sem prepričan, da jih v prvi vrsti žene v boj zoper skakalnico predvsem skrb za veduto gradu. Vendar bi morali pravočasno zaznati, da so športniki izvrstno izrabili užaljeni slovenski ponos. Ta bolj kot Prešernovo Zdravljico v grb slovenstva vpleta čistokrvne zimske športe. Ljudstvo je prepričano, da je koristneje zgraditi še eno skakalnico na sončni strani Alp kot pa silos za žito na vojvodinskem polju.

Priprčan sem, da ga ni junaka v Šaleški dolini, ki bi si upal postaviti skakalnico ob gradu na črno, če ne bi bil prepričan, da ima podporo velikega števila ljudi. Graditeljem je treba zameriti le to, da so ob gradnji lansirali precej govoric, češ da naj tudi kulturniki kaj naredijo. Najbrž imajo v mislih le fizično, udarniško delo, ki pušča za sabo široke avenije, regulirane vode, visoke spomenike, športne dvorane, smučarske stolpe; socrealistično čaščenje krampa in lopate. Spomin na čase, ko so bili strokovnjaki v zaporih ali drugače izolirani.

Simptomatično je, da se graditelji stolpa ne upajo odkrito potrkati po prsih in se postaviti s skakalnico, pač pa

se skrivajo za planiškim komitejem, katerega predsednik je Andrej Marinc. Komiteju menda pada denar z neba.

Kakorkoli že. Od novega stolpa veje žarek upanja za prihodnost Šaleške doline. Graditelji so dobesedno čez noč zgradili tisto, kar so si zadali za cilj, predvsem zaradi čvrste volje, ki jih je gnala. Dokazali so, da se še vedno da zgraditi vse, kar se hoče. Zatorej z optimizmom zrem v leto 1992, ko bo ob TEŠ-u resnično stala odžvepljevalna naprava vsem denarnim in drugim težavam navkljub. Če bo treba, bomo poklicali na pomoč tudi planiški komite in vse druge komiteje. Dim bomo očistili do napovedanega roka, ker to resnično hočemo vsi!